

روش جدید تشخیص نشانگان تونل مچ دستی (کارپال تونل سندرم) با استفاده از مقایسه پاسخ‌های حرکتی اعصاب مدیان و اولنار در ناحیه تنار

دکتر سیدمنصور رایگانی^۱، دکتر داود شفیق‌خانی^۲، دکتر محمدحسن بهرامی^۳

چکیده

یکی از راه‌های افزایش حساسیت در تشخیص نشانگان تونل مچ دستی در الکترودیآگنوزیس تعیین اختلاف بین نهننگی حرکتی انتهایی (DML) اعصاب اولنار و مدیان می‌باشد. در مطالعات قبلی DML عصب اولنار از ناحیه هیپوتنار ثبت و با DML عصب مدیان مقایسه می‌شد. در این مطالعه در نظر است با حفظ حساسیت در مطالعه و برای کاهش زمان عملیات الکترودیآگنوزیس، DML عصب اولنار از ناحیه تنار و با DML عصب مدیان مقایسه شود. این مطالعه از نوع کارآزمایی بالینی تشخیصی بوده که در آن ۴۲ نفر آزمودنی طبیعی و ۶۴ بیمار مبتلا به نشانگان تونل مچ دستی (CTS) مراجعه کننده به بخش طب فیزیکی و توانبخشی بیمارستان شهداء تجریش در پاییز و زمستان سال ۱۳۷۹ شرکت داشتند. نتایج با استفاده از آزمون تی - استودنت تجزیه و تحلیل آماری شدند. داده‌ها نشان دادند مقدار DML عصب اولنار با ثبت از ناحیه تنار در افراد طبیعی $0/51 \pm 3/52$ و حداکثر اختلاف بین DML اعصاب اولنار و مدیان با ثبت از ناحیه تنار $1/23$ ms بوده که با $P < 0/0001$ قابل توجه است. این یافته، نشانگر این موضوع است که روش مزبور می‌تواند در تشخیص نشانگان تونل مچ دستی مورد استفاده قرار گیرد.

واژه‌های کلیدی: نشانگان تونل مچ دستی، الکترودیآگنوز، مطالعه هدایت عصب

۱- استادیار طب فیزیکی و توانبخشی، نشانی: تهران مرکز پزشکی شهرداری تهریش، شماره: ۲۷۱۹۰۱۷-۰۲۱

۲- بخش طب فیزیکی و توانبخشی و الکترودیآگنوز مرکز پزشکی شهرداری تهریش
۳- متقصد طب فیزیکی و توانبخشی مرکز پزشکی شهرداری تهریش